

А все ж не вмерла
Привикли вже ми жить в неволі,
Коли в неволі цілий край.
В верхах рішали наші долі:
Одним - до пекла, іншим - в рай.
Всі блага тим, хто лиже п'яти,
Хто свої душі продає.
Тому народ, не раз розп'ятий,
Дурман-горілку тільки п'є.
І наче казиться з отрути,
Від безпросвітнього життя.
Брудний, розпатланий, роззутий
Підносить руку й на дитя.
І винуватить батька, матір
За те, що є, й чого нема.
Невже навіки ми прокляті?
Невже живемо ми дарма?
Та не прийшла кінця година,
Зозуля ще кує й кує
Нам: - Ще не вмерла Україна!
Ще козаки-звитяжці є.